

vaad og iøvrigt en Henholden til de almindelige Forbud i §§ 5, 8, 9 og 10. Og endelig tales der i § 38 om Bedtægter og om, at disse Bedtægter skulle indeholde Bestemmelser, som ordne Tiden og Maaden, hvorpaa der maa fiske, samt hvilke de Redskaber skulle være, hvormed det er tilladt at fiske, Bedtægter, om hvilke det altsaa maa forudsættes, at de ogsaa i disse Retninger ville indeholde en Række Forbud. Endvidere finder man i § 50 Forbud mod Handel med Fiskeyngel og umoder Fisk og en Række nærmere Bestemmelser om, hvilken Størrelse visse Arter af Fisk skulde have for overhovedet at maatte være Gjenstand for Handel, og det Samme gælder om Krebs og Hummer. Endelig har man i § 52 blandt Andet en almindelig Bestemmelse om Bødestrafte fra 10—400 Kr. for dem, der overtræde noget af disse mange Forbud. Saaledes er Lovens Karakter, og den støtter sig til den under 31te Mai 1873 nedsatte Fiskerikommissionens Betænkning og er i saa Henseende i fuldkommen Overensstemmelse med Fiskerikommissionens Udtalelser. Fiskerikommissionen udtaler ogsaa bestemt, at Forstrifterne i den Lov, som er paatænkt, maa i det Hele blive hæmmende, indskrænkende og forbydende, og at det er en Forbudslov, der er nødvendig. Man maa da nu være berettiget til at spørge: Forholder det sig i Virkeligheden til, at vore Fiskevande ere bleve udtømte, at Udbyttet af Fiskerierne i vore Vande er gaaet tilbage paa en saa vitterlig Maade paa Grund af opstaaende Redskaber, at der i Virkeligheden er nogen paatrængende Nødvendighed til at træffe Foranstaltninger derimod. Man maatte vente, at naar Fiskerikommissionen vilde gaa til et saadant Skridt som at anbefale en hæmmende, forbydende og indskrænkende Lov, en Lov, som den selv betegner som væsentlig værende en Forbudslov, vilde den ogsaa have tilveiebragt baade statistisk og videnskabelig Begrundelse for Berettigelsen af det Standpunkt, den saaledes har indtaget. Ser man sig nu om i Fiskerikommissionens iøvrigt meget vidtløftige Betænkning for at finde, hvilken Begrundelse der da deri maatte findes i den Retning, jeg har nævnt, vil man forgjæves forsøge deri at opdage Noget, som kan kaldes enten et statistisk Materiale eller et naturvidenskabeligt fastslaaet Resultat. Fiskerikommissionen har ikke eftervist eller paavist et eneste Sted i Landet, hvor det med Sikkerhed eller endog saa kun med nogenlunde Sandsynlighed kan siges, at Udbyttet af Fiskeriet er gaaet tilbage, fordi man har fisket for stærkt, ikke et eneste Sted, og hvad den naturvidenskabelige Side af Sagen angaar, hjælper Fiskerikommissionen sig med ganske almindelige Sætninger, der ere af et særdeles tvivlsomt Værd. Det hedder saaledes i Fiskerikommissionens Betænkning Side 25, at „det store Verdensmarked med stor Kraft udsuger og udtømmer den ene eller den anden Øren af denne Schvervskilde,

saar at det kan være ødelagt, næsten inden man aner det“. Det siges fremdeles længere henne, at „Mennesket overhovedet har viist, at det formaar at tilintetgjøre alle Naturens Hjælpekilder, naar det alene vil gaa ud paa at bemægtige sig det Udbytte, der i Nutiden frembyder sig, uden at tænke paa at bevare Betingelserne for et fremtidigt“. Endvidere siges det, at „det er overhovedet let nok ved en voldsom og hensynsløs Indgriben at forstyrre Rigevekten i Naturens Husholdning, men der hører mange Tidens Arbejde til, forinden Naturen kan bringe Rigevekten tilveie igjen“. Jeg siger, at disse Sætninger ere fra et naturvidenskabeligt Standpunkt, saaledes som de ere fremsatte i Almindelighed, ikke rigtige. Men kan f. Ex. ikke siges, at Mennesket er istand til at forstyrre Rigevekten i Naturens Husholdning, det er Mennesket ikke istand til; men selv om man ikke vil anlægge den nysgigtig videnskabelige Maalestok for disse Udtalelser, maatte det dog idetmindste være eftervist, at de havde en Berettigelse med Hensyn til det Emne, som de angaa, nemlig Fiskerisagen; men enhver saadan Eftervisning mangler fuldstændig i Fiskerikommissionens Betænkning. Jeg vil derfor siges, at de naturvidenskabelige Betragtninger, der findes i Fiskerikommissionens Betænkning, ere efter min Opfattelse at betragte som uden Værdi, og af statistiske Oplysninger findes der saa godt som ingen eller ikke nogen, som man kan tillægge nogen Vægt. Det er et vagt Standpunkt, som Fiskerikommissionen har indtaget, et Standpunkt, der er valgt efter en vis Sympathi, og den har forsøgt at forsvare dette Standpunkt paa den Maade, den nu har forsøgt at forsvare det paa; men det er ikke tilladt i Sagen, der angaa saa vigtige Anliggender, efter Sympathi at vælge sit Standpunkt og forsvare det med nogle almindelige Ytringer. Der hører noget ganske Andet til, naar man skal være berettiget til at trænge igjennem med sin Mening. Jeg har set mig om, hvorvidt det i Virkeligheden skulde være Tilfældet, bortset fra, at Fiskerikommissionen ikke oplyser det, at der her i Landet i Almindelighed eller, rettere sagt, her paa vort Søterritorium har fundet en Tilbagegang Sted i Fiskefangsten; men jeg har ikke kunnet finde, at det er blevet Tilfældet. De Oplysninger, som ere komne mig tilhænde — og jeg har i saa Henseende jevntlig fulgt Provindsaafsnernes Beretninger — synes at tyde paa noget ganske Andet. Jeg skal tillade mig i Kortbed at give enkelte af disse Oplysninger. Man finder saaledes fra Kallundborg i Byens Avis for 26de April f. A. nævnt, at Sildefiskeriet faavel der i Fjorden som paa Refsnæs i de sidste Dage har været ualmindelig righoldigt, idet nogle Bundgarn har havt fra 100—140 Dl store og smukke Sild om Dagen. Der tilføies, at som Følge deraf trykkes Prisen ganske betydelig, idet Silde blev solgte for 25 til 33 Dre pr. Dl. Det bemærkes endvidere